

19 Ιουλίου 2013

Μοναχός Νεκτάριος Προδρομίτης (1808-1903)

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Συναξαριακές Μορφές](#)

Γεννήθηκε στην πόλη Χούση της Ρουμανίας το 1808 από ευσεβέστατους γονείς. Από μικρός ανεδείχθη σε άριστο πρωτοψάλτη με τη βαθιά του γνώση και τη γλυκύτατη φωνή του. Νέος, φερμένος από τον αδελφό του μοναχό Αθανάσιο, φόρεσε τα μοναχικά ράσα στη μονή Τσιολάνου Μπουζάου. Κατόπιν μαζί τα δύο αδέρφια, πήγαν για προσκύνημα στο Άγιον Όρος και τα Ιεροσόλυμα. Τελικά ο Νεκτάριος εκάρη μοναχός στη μονή Νεάμτς της Μολδαβίας.

Το 1845 τα δύο αδέρφια κατοίκησαν σ' ένα Κελλί της περιοχής της Βίγλας της Μεγίστης Λαύρας, όπου έμειναν επί δεκαέξι έτη. Η υπέρμετρη άσκηση του Νεκταρίου ήταν θαυμαστή. Όλη την εβδομάδα την περνούσε δίχως να εξέρχεται διόλου του Κελλίου του, παρά μόνο τις Κυριακές κι εορτές, που πήγαινε με τον αδελφό του στη σκήτη του Προδρόμου, για να ψάλλει ως ένας ενσώματος άγγελος. Όλη τη Σαρακοστή ήταν έγκλειστος και τρεφόταν με μουσκεμένα κουκιά. Είχε το χάρισμα των δακρύων και την ευχή του Ιησού αέναη.

Διακρίθηκε και τελειοποιήθηκε στην ψαλτική τέχνη. Οι Αγιορείτες τον ονόμαζαν «νέο Κουκουζέλη», «το αηδόνι του Αγίου Όρους». Οι Ρουμάνοι τον έλεγαν «το αηδόνι της Μολδαβίας». Όλοι τον θαύμαζαν για την υπέροχη ψαλμωδία του. Κατένυσε τους πάντες. Ο ίδιος ήταν πάντοτε ταπεινός. Έρχονταν από μακριά για να τον ακούσουν να ψάλλει. Έψαλλε πράγματι τόσο ωραία όσο κανείς άλλος. Μετέφρασε πολλά μουσικά μέλη από τα ελληνικά στα ρουμανικά.

Από το 1862 εγκαταστάθηκε στη σκήτη του Τιμίου Προδρόμου. Επί σαράντα χρόνια έκανε υπακοή και ήταν πρόθυμος διακονητής. Ήταν επίσης καλός ξυλόγλυπτης, έπλεκε δίχτυα και ύφαινε κάλτσες. Ήταν πάντοτε σοβαρός, ευλαβής και ευκατάνυκτος. Δεν γελούσε και δεν αστειευόταν ποτέ. Τα δάκρυά του ήταν πολλά και θερμά και στο ναό και στο κελλί του. Είχε ιδιαίτερα μεγάλη ευλάβεια στην Παναγία. Οι ωραιότερες συνθέσεις και ψαλμωδίες του ήταν των υπέροχων «Άξιόν Έστι». Την Παναγία θεωρούσε βοηθό στην εκμάθηση της ψαλτικής και της νοεράς προσευχής. Η Παναγία τον έσωσε από μύριους πειρασμούς φθονερών ανθρώπων.

Ήταν φιλακόλουθος, πράος, σιωπηλός και αγαθός. Τίποτε το γήινο δεν τον ενδιέφερε. Τον νου του είχε πάντοτε ψηλά, στα ουράνια σκηνώματα. Δίδασκε με την παρουσία του και το παράδειγμά του. Οι δαίμονες τον μισούσαν και τον πολεμούσαν. Η Παναγία η Προδρομίτισσα, η μεγάλη αγάπη του υμνητή της Νεκταρίου, τους απομάκρυνε. Το καλοκαίρι του 1903 ο μέγας πρωτοψάλτης Νεκτάριος αναχώρησε για τον ουρανό, ύστερα από κτύπημα στο δάσος.

Ο Α. Μωραϊτίδης γράφει περί αυτού ότι πηγαίνουν οι προσκυνητές στη σκήτη «ν' ακούσουν την αηδόφωνον μελωδίαν του περίφημου Βλάχου, του Νεκταρίου, του πρώτου μουσικοδιδάσκαλου του Αγίου Όρους, όστις όμως γηράσας και τυφλωθείς, έπαυσε προ χρόνων να ψάλλη, προ τεσσάρων δε μηνών εκοιμήθη εν Κυρίω, αφ' ου επί πεντηκονταετίαν όλην διέδωσε την βυζαντινήν μούσαν εις τας μονάς και ιδίως εις την Λαύραν, την ημίσειαν ώραν απέχουσαν, όπου όλοι σχεδόν οι μοναχοί, από

του Προηγούμενου κ. Κοσμά του Γέροντος μέχρι και των νεωτέρων υποτακτικών, γνωρίζουσι την εκκλησιαστική μουσικήν, υπό τον Βλάχον μαθητευθέντες».

Από τα 95 έτη της ζωής του τα 75 τα διήλθε μέσα στο τίμιο του μονάχου ράσο. Τα οστά του αναπαύονται στο οστεοφυλάκιο της σκήτης του Προδρόμου, προσδοκώντας ανάσταση νεκρών. Η ψυχή του ψάλλει ενώπιον του θρόνου του Παντάνακτος και πολυύμνητου Θεού και της Παντάνασσας Θεοτόκου.

Βιβλιογραφία:

Α. Μωραϊτίδου, Με του βορηά τα κύματα, Αθήναι 1927, σ. 69. Ιωαννικίου Μπαλάν Ιερομ., Ρουμανικό Γεροντικό, Θεσσαλονίκη 1985, σσ. 309-315. Ιωαννικίου Κοτσώνη αρχιμ., Αθωνικόν Γεροντικόν, Κουφάλια Θεσσαλονίκης 1999, σσ. 191, 443.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Α΄ - 1900-1955, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011

Πηγή : vatopedi.gr